

Minnet

Min smalle farbror, minnen, ser jag äga
igenom österns port i kväll igen,
han vill att allt skall vara so och ligg
ty han är nattens tygsta drömmars vän.

Han stör till svala stil i skina svagn
igenom hagens spröda hänggjörtsmät
och tändes öst rättnet vapurlagor
och går bring ang och myr på gilletstjät.

Han faller sinnet om med myrka händer
och huggnas hjärtats orostorn till so
och stör ritt lugn på lidelsesnas svändes
och lates drömmens verka planty gro.

Och allt det spröda, fina dagen glömmes
för all sin jäkstan efter gulld och bröd,
för äter lid, då natten doftning drömmes
— den salvarn dag förtann i västerns glöd.

Ja bär mig han och lat mig rakta segla
långt bost i bynden på en råberstey
och läl min själ i djupet av sig spegla
allt skönt och människostolskt bring stey
och sig.